

Tredje söndagen efter Trefaldighet, då är livet som en påse...

Börja om från början, börja om på nytt, varför skall man sörja tiden som har flytt. osv... Ja, han sjöng så värmlänningen Sven- Erik Magnusson. Ja, varför sörja den tid som flytt. Hur än det gångna året 2018 sett ut, så har vi hamnat en bit in på 2019 nu utan att vi själva har behövt hjälpa till det lilla minsta.

Vad vill vi minnas av det gångna året? Kanske väljer vi minnas det som en hylla med lösgodis i affären. Inte sjuttsingen plockar man då i karameller man inte gillar. Nej, ner i påsen vill vi bara ha, njutbara smaker, trevliga stunder, glada truddtruddelutter, någon liten utflykt, en gnutta nostalgi och sist men inte minst ska vi fylla påsen med *förkovran*. Det mörka, det som var svårt eller det hjärtlösa får inte plats i påsen, för nu blev den full..Nej, nu öppnar vi en ny och rymlig påse. Kära och milda makter, jag börjar ju låta precis som Hasse Alfredsson i monologen om pastor Jansson. Han tycker ju att tredje söndagen efter trefaldighet, ja då är livet som en påse, om man inte fyller den med något. Så sant, så sant.

Bara fem rader tillbaks så skrev jag ordet *förkovran*, som absolut är ordet för dagen. Kan inte riktigt minnas när jag såg denna anstormning runt flygeln i Klockargårdens sal. (Som flugor runt en gammal havartiost.) Där på flygeln fanns listor och broschyrer på både korta och långa resor, utflykter, seminarier, teatrar och ett antal cirklar. På borden fick kaffekopporna knappt plats för alla uppfläktade programblad. Vilken förening det här är. Alla verkar ha fått nog av ledighet och helger av alla dess slag och verkar vara väldigt mycket *för* både *förkovran* och *förlustelser*.

Här känns det helt givet att nämna den fantastiska ”Bloggaren” Nancy 106-år som påstår att hon vägrar dö nyfiken. *Vilken Lady*.

Och i jämställdhetens namn även, *Vilken gubbe*. För på min väg uppför ”Tankebacken” (*Kommunalvägen*) hinner jag inte påbörja mina funderingar inför dagen när jag hör, ”*Plingeling lilla damen nu kör jag om.*” Den här inte alltför gamla och inte heller så” *lilla damen*” vänder sig naturligtvis om för att bli varse vem som låter. Den som låter är en ”*gammal gubbe*” skrynkelig som en gammal tvättbräda i ansiktet, som **sitter** och trampar sin cykel uppför backen i snömodden. Han hade sin egen lilla friskvårdssatsning, han. Allt jag orkade åstadkomma i form av spänstighet, var väl att jag lyckades tappa hakan, ända ner till knäskålarna.

Tro mej, ingen av dessa två kommer vi att använda som någon måttstock när vi pratar friskvård under året, så låt er inte skrämmas utan häng på och försök att hålla liv i tentaklerna så gott det går. Man är som ett gammalt hus. Lite för sent att bygga nytt men med lite underhåll och enklare renoveringar kan det stå ett bra tag till.

Så var vi små pigor tillbaka” i kungens granna slott i den stora, stora sal”....Och vilken himla tur att salen var stor. Här skulle det ju beredas plats till etthundra-tjugoen kaffekoppar, vilket naturligtvis innebär precis lika många medlemmar.

Alla har vi ett förhållande till musik oavsett vilken genre vi går i gång på. Är man då en vaken musiker så har man alla chanser att gå hem hos publiken om man framför lite av varje så alla blir nöjda. Klarar man det så är det helt legitimt att kalla sig **Gott & Blandat**.

Stoppar man då ner i godispåsen Taubedansbandsballadvisesnoa-karameller så kan man ju nästan garantera att alla har fått sitt. Möjligen blir den utan som inte hittar några Mozartkulor. Men vilket tryck det blev på musiken, vilken början på året. Nytt år och nya tankar. Helt nytt för i år är att avtacka våra underhållare med ett **VI-träd** istället för en blomkvast som tidigare. Och ser man på. Gesten uppskattades mycket påtagligt av herrarna i bandet och har garanterat ett mer bestående värde än den stackars kvasten som med nöd och näppe skulle klara sig hela vägen hem till, som i det här fallet Oxelösund.

Snart är vi inne i februari. Det är den månaden på året som enligt min mening försvinner fortare än en avlöning. Sen kommer mars och april som har knopp i håret och därefter maj och juni som blommar mest. Med detta i sikte får man väl ytterligare en tid stå ut med knaggliga gångbanor och oöverkomliga isvallar vid trottoarkanterna. Men har jag förstått miljöpartisten Daniel Helldén rätt så är vår räddning att börja cykla. För cykelbanorna blir saltsopade för att hållas rena och fina för den *stora* samling vintercyklande pensionärer *och andra* som vi har i Stockholm. Detta förutsatt att ingen får för sig att börja promenera där och sabotera hans väl igenomtänkta plan för en friskare befolkning. Vill han sen veta var alla dessa hurtiga motionärer håller hus, så kan vi meddela att dom ligger i någon korridor på någon överfull akutavdelning på något av stadens sjukhus med *ett* arm eller benbrott (eller kanske bäggedera) och en längre sjukskrivning som följd. Vill han ha ett utlåtande över sin änglagärning så är han säkert välkommen dit på ett studiebesök om det går att komma in. Jag skulle nog rekommendera honom att dra ner mössan och låta skägget växa en bit dessförinnan för säkerhets skull.

Just han fick ingen ministerpost i nya regeringen, men nu är dom igång i alla fall. Ingen ide att ta fram stjärnkikaren nu, utan låta framtiden utvisa hur denna konstellation lyckas ta och ge i väsentliga frågor.

Hur ser framtiden ut i våran förening då. Om man vänder på steken och säger **Semla** först, ja då vet alla som har varit med ett tag, att då stundar Årsmötet. Själv tycker jag att det både är gott och roligt i nämnda ordning. Roligast är det väl om våra stränga men rättvisa revisorer inte får anledning att vifta med pekfingret i luften.

Men vi har ju en kassör som förstår att både släppa efter för det goda, alternativt dra till i tömmarna när hundspannet blir för ystert. Så summa summarum så är vi faktiskt inte et dugg oroliga.

För den som inte tycker att ett Årsmöte är den optimala underhållningen så finns tröst att ge. **Richard Vestin**. Egentligen behöver meningen inte fler ord än så. Denne lokala kändis med det stora kunnandet om vår märkvärdiga natur. Han kommer att trollbinda oss under trekvart .. Det vill säga om det går att få stopp på honom. Han verkar i det närmaste outtömlig.

Annars är allting nästan som förr. Leif och Gunnar kånkar bord och ”kaffe-tanterna” Barbro och Vera, är still going strong. Pelle viker servetter, visserligen i olika färger men med samma teknik som förr. Samma ordförande som tack och lov inte kan låta bli att dra en ”Göteborgare” mellan varven. Anne-Marie med sina outtröttliga teaterdrömmar. Lasse Nyqvist som spanar in alla nya medlemmar, så han kan få gå hem och snygga till medlemsregistret en aning.

Med detta noterat så är det väl bara att invänta den 26 februari. Och när det är överstökad så är vi inne i mars och då är vi ännu lite närmare våren.

Januari 2019.

E Lundmark